

Nr 819

Av herrar **Ullsten** och **Mundebo**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 68, med anhållan om yttrande över vissa av Europarådets rådgivande församling vid dess sextonde ordinarie möte antagna rekommendationer och resolutioner.*

(Lika lydande med motion nr 693 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts skrivelse nr 68 med anhållan om yttrande över vissa av Europarådets rådgivande församling antagna rekommendationer omnämnes rekommendationen nr 420 om biläggande av jurisdiktionskonflikter inom straffrätten med blott någon rad. Tyvärr återgives denna rekommendation icke närmare i propositionen. Vid närmare granskning visar sig denna dock innehålla ett utkast till konvention rörande frågor om biläggande av jurisdiktionskonflikter inom straffrätten. Konventionstexten bifogas på engelska.

Förevarande fråga sammanhänger mycket nära med ett annat spörsmål, som under innevarande år tilldragit sig stor uppmärksamhet i samband med en aktuell rättsfråga, nämligen spörsmålet om de svenska straffrättsreglernas utsträckning i rummet. I den debatt, som uppstod kring ett antal i utlandet utförda abortingrepp, visade det sig att svensk straffrätts regler om bl. a. bestraffning av fosterfördrivning är giltiga även utom Sverige. Av ett utförligt interpellationssvar av statsrådet Kling i detta sammanhang framgick, att den främsta orsakan till att man ansett sig böra ge de svenska straffrättsreglerna så vidsträckt utsträckning i rummet sammanhänger med utlämningsreglerna och existerande svårigheter att finna en ordning, varigenom utomlands begångna brott i alla tänkbara fall, då så kan befinnas önskvärt, kan beivras här i Sverige.

Av dessa skäl har man i svensk rätt för att tillgodose vissa specialfall kommit att göra anspråk på våra straffbestämmelsers giltighet för utomlands förövade gärningar i en omfattning, som i och för sig är helt omotiverad. Statsrådet Kling antydde att lösningen på de svårigheter, som förekommer på detta område, vore att söka i internationella överenskommelser, där länderna enades om vilket land som i en given situation, då flera olika länder i och för sig enligt sina egna regler har möjlighet att vid sina domstolar bestraffa en gärning, skall utöva den straffande befogenheten (gärningslandet, vistelselandet, medborgarens hemland etc.).

Den konvention, till vilken ett utkast nu föreligger, tager just sikte på att

på europeisk nivå komma fram till en viss lösning av dessa problem. Med hänsyn till det betydande mått av rättsosäkerhet för svenskar, som vistas utomlands, liksom på motsvarande sätt för utlänningar, som kommer till vårt land, som de nuvarande svenska reglerna innebär, synes även blott en dellösning vara ett stort framsteg. Länderna bör i förväg kunna enas om efter vilka principer en konflikt, då flera länders straffrättsordningar konkurrerar, skall lösas. Klara regler mellan Europarådets länder på detta fält skulle bidra till att skapa rättstrygghet för enskilda i det internationella umgänget.

Under angivna omständigheter synes det vara önskvärt att den svenska regeringen ägnar all möjlig uppmärksamhet åt denna sak och effektivt bidrager till att föra den fram till en ur vår synpunkt acceptabel lösning. Den undanskymda plats frågan anvisats i Kungl. Maj:ts skrivelse kan möjligen tolkas så att den icke tillmättes någon större betydelse. Som av det föregående framgår skulle en sådan värdering knappast vara riktig.

Under återopandande av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen ville för Kungl. Maj:t giva till känna den uppfattningen, att frågan om att få till stånd en överenskommelse mellan Europarådets länder med avseende å möjligheterna att bilägga jurisdiktionskonflikter inom straffrätten bör tillmätas stor betydelse och att en snar lösning bör eftersträvas.

Stockholm den 6 april 1965

Ola Ullsten

Ingemar Mundebo